

РЕШЕНИЕ

№ 10549

гр. София, 17.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **13288** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по член 268, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „Легални Консултации“ ЕООД, с ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя Р. Е. Д., срещу Решение № ПИ-373/11.11.2025 г. на директора на Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция за приходите (НАП) - С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Разпореждане, с изх. № С250022-137-0005387/16.10.2025 г. на старши публичен изпълнител при ТД на НАП - С..

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение, поради нарушение на процесуалния и материалния закон. Оспорващият излага съображения идентични с твърдените пред административния орган, като се позовава на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г., постановено по т. дело № 8/2019 г. на ВАС твърдейки, че давността не може да бъде прекъсната без длъжника да е уведомен за всяко действие, което прекъсва давността. Настоява и, че задълженията са погасени по давност.

Претендира отмяна на обжалвания административен акт и на потвърденото с него разпореждане на старши публичен изпълнител.

Ответникът – директор на ТД на НАП – С., чрез юрк. К., с представено по делото писмено становище оспорва жалбата. В съдебно заседание отново чрез юрк. К. претендира неоснователност на жалбата, както и присъждане на разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 66-ти състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Срещу „Легални Консултации“ ЕООД е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2022 г. за принудително събиране на установени и изискуеми публични задължения – данъци и задължителни осигурителни вноски.

Във връзка с образуваното изпълнително дело на 26.01.2022 г. на основание чл. 221 от ДОПК публичният изпълнител е издал съобщение за доброволно изпълнение изх. № С220022-048-0004571, което с оглед данните по преписката, не е връчено на жалбоподателя.

На 02.02.2022 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ), с изх. № С220022-022-0004834, с което на основание чл. 200 и чл. 202, ал. 1, вр. чл. 195, ал. 1-3 ДОПК, публичният изпълнител е наложил обезпечителна мярка – запор налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити на името на „Легални Консултации“ ЕООД в ТЪРГОВСКА БАНКА Д АД за сума в размер на 6311,48 лв.

На 02.02.2022 г. до банковата институция е изпратено запорно съобщение за наложените обезпечителни мерки, като с писмо от 04.02.2022 г. от ТЪРГОВСКА БАНКА Д АД уведомяват публичният изпълнител, че дружеството е клиент на банката и запорът е наложен във връзка с образуваното изпълнително дело и издаденото постановление за налагане на обезпечителни мерки.

На 10.10.2025 г. е подадена молба от „Легални Консултации“ ЕООД с искане да се отпишат като погасени по давност негови публични задължения за данъци и осигурителни вноски за периода 2020 г. – 2023 г., в посочен общ размер от 22 638,16 лв.

С Разпореждане изх. № С250022-137-0005387/16.10.2025 г. старши публичният изпълнител е отказал да прекрати събирането на вземания по изпълнително дело №[ЕИК]/2022 г. в общ размер от 23 277,38 лв., поради изтекла погасителна давност.

Разпореждането е обжалвано по административен ред и потвърдено с процесното Решение № ПИ-373/11.11.2025 г. на директора на ТД на НАП - С..

Решението на административната инстанция е връчено на 19.11.2025 г. Жалбата срещу него е депозирана на 26.11.2025 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, срещу подлежащ на съдебно оспорване административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваното решение е валиден административен акт, издаден от компетентен орган (съгласно представените на л. 60 и л. 61 от делото заповеди) и в кръга на законоустановените му правомощия по чл. 267 от ДОПК. Същият е издаден в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. с § 1 от ДР на ДОПК, включително изложение на фактическите и правните основания за постановяването му.

Не се констатира и пороци, съществено засягащи процесуалната законосъобразност на оспореното решение, доколкото при издаването му са съобразени правилата за разглеждане на жалбата по чл. 267 от ДОПК.

Между страните няма спор по фактите.

В случая задължения по изпълнителното дело, за които се претендира изтекла давност произлизат от: декларация по ЗКПО № 2210И0935776/25.06.2021 г. за периода 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г.,

както и декларации обр. 6 за ЗО, ДОО и УПФ за периода от 01.03.2021 г. до 31.01.2023 г.

Няма спор, че задълженията не са платени.

Спорът по делото е правен, като противоположните становища поддържани от страните в настоящото производство се отнасят до правилното приложение на материалния закон. Най-общо се спори по въпроса погасени ли са по давност процесните задължения.

По същество давността представлява период от време, в който носителят на субективното право може да претендира събиране на публичното вземане. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК постановява, че „публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок“.

Настоящият състав приема, че предвиденият 5-годишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК за най-старите задълженията за периода 01.01.2020 г. - 31.12.2020 г. започва да тече от 01.01.2022 г. и изтича на 01.01.2027 г., в случай, че междувременно не настъпят обстоятелства по чл. 172, ал. 1 и/или ал. 2 от ДОПК.

В случая публичните задължения на дружеството, установени въз основа на декларация, обр. № 6 за 2021 г. е следвало да бъдат платени през 2022 г., което не е било сторено. За визираните задължения давността започва да тече от 01.01.2023 г., като срокът по чл. 171, ал. 1 ДОПК би изтекъл съответно на 01.01.2028 г., в случай, че междувременно не настъпят обстоятелства по чл. 172, ал. 1 и/или ал. 2 ДОПК. По аналогичен начин се изчисляват давностните срокове за задължения на дружеството, установени въз основа на декларация, обр. № 6 за 2022 г. и 2023 г., които биха изтекли съответно на 01.01.2029 г. и 01.01.2030 г., в случай, че междувременно не настъпят обстоятелства по чл. 172, ал. 1 и/или ал. 2 от ДОПК.

Предвид всичко изложено, съдът приема, че правилно административния орган прилагайки правилото на чл. 171, ал. 1 от ДОПК е изложил извод, че за възникналите публични задължения по декларация по ЗКПО № 2210И0935776/25.06.2021 г. за периода 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г. и декларации обр. 6 за ЗО, ДОО и УПФ за периода от 01.03.2021 г. до 31.01.2023 г. давността не е изтекла.

Правилни са и изводите, направени за пълнота в обжалваното решение, а именно, че 5-годишният давностен срок е бил спрян преди изтичането му, на основание разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, а доводите на жалбоподателя в обратния смисъл са неоснователни.

В чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК законодателят, освен че не е поставил изискване към вида на наложените обезпечителни мерки, не ги е разграничил и във връзка с момента на налагане – дали са наложени преди образуването на изпълнителното дело или след това. Нормата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК не сочи какви следва да бъдат тези мерки, поради което такива са както същинските обезпечителни мерки по раздел II от Глава двадесет четвърта от ДОПК, така и предварителните обезпечителни мерки. Определящо е дали обезпечителните мерки са ефективно наложени, а не техния вид. Позоваването от жалбоподателя на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС по т. дело № 8/2019 г. е неотнормосимо към настоящия спор, тъй като тълкувателният акт касае въпроси, различни от тези по настоящото дело.

Видно от установената по-горе фактическа страна с ПНОМ от 02.02.2022 г. са наложени обезпечителни мерки – запор върху банкова сметка на дружеството, като до банката е изпратено запорно съобщение от 02.02.2022 г. и от банката е получен отговор, съгласно които запорът е наложен.

Съгласно чл. 202, ал. 1 от ДОПК запорът на налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в посочената търговска банка се счита за

наложен от часа в деня на връчване на заповното съобщение на банката. Видно от приложените доказателства по преписката заповното съобщение е връчено на адресата – ТБ, като е налице отговор на заповното съобщение. Ирелевантно в конкретния случай е обстоятелството дали по сметката е имало наличност и авоари за обезпечаване на вземанията, както и дали ПНОМ е било връчено на задълженото лице. Правна последица от налагането на тези обезпечителни мерки е спирането на давността. Тя спира за срока на действието на тези мерки. Тоест докато те не бъдат отменени, петгодишната давност е спряла. В конкретния случай не е възникнала хипотеза на прекъсване на давността, а посочените ПНОМ са породили друго правно действие – те са спрели относителната петгодишна давност.

По изложените съображения съдът намира жалбата на „Легални Консултации“ ЕООД за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна, като „Легални Консултации“ ЕООД следва да бъде осъден да заплати по сметка на Националната агенция за приходите сума в размер на 102,26 евро на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 268, ал. 1 и ал. 2 ДОПК и чл. 143, ал. 3, Административен съд – София-град, III отделение, 66-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Легални Консултации“ ЕООД, с ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя Р. Е. Д., срещу Решение № ПИ-373/11.11.2025 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С..

ОСЪЖДА „Легални Консултации“ ЕООД, с ЕИК:[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите разности за настоящата инстанция в размер на 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро.

Решението е окончателно на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 от АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК.

СЪДИЯ: